

Zagreb, 05.02.2019.

FINANCIJSKA AGENCIJA

Ul. Grada Vukovara 70

10000 ZAGREB

Na poslovni broj: ST-108/19

Vjerovnik: ILIRIJA INTERNACIONAL d.o.o., Zagreb, Hotel "T"
Remetinečka c. 106, OIB: 20985633055, zastupano po:

**ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ZEČEVIĆ i dr.
ODVJETNIK
ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ZEČEVIĆ
Zagreb**

Predstečajni dužnik: INTEGRALOG d.o.o., Zagreb, Jankomir 25, OIB:
71248403302

PODNEŠAK VJEROVNIKA

kojim prijavljuje tražbinu u predstečajnom postupku

2x, prilozi

I. Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu od dana 18. siječnja 2019. godine u predmetu pod gore navedenim poslovnim brojem je otvoren predstečajni postupak nad dužnikom INTEGRALOG d.o.o., Zagreb, Jankomir 25, OIB: 71248403302. U tč. II navedenog rješenja su pozvani vjerovnici dužnika da prijave svoje tražbine nadležnoj jedinici Financijske agencije.

II. Vjerovnik u zakonskom i dodjeljenom roku prijavljuje svoju tražbinu te je u postupku prijave tražbine u predstečajnom postupku kao i za postupanje u tijeku predstečajnog postupka opunomoćio odvjetnike iz punomoći te se moli naslovno tijelo da sva pismena dostavlja na adresu punomoćnika iz ODVJETNIČKOG DRUŠTVA ZEČEVIĆ i dr. Zagreb, Selska cesta 3.

Vjerovnik
po punomoćniku:

**ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ZEČEVIĆ i dr.
ODVJETNIK
ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ZEČEVIĆ**

PRILOZI: Punomoć, ispunjeni obrazac prijave tražbine vjerovnika u predstečajnom postupku, preslika sudske odluke

PUNOMOĆ

Ovlašćujem(o) da me (nas) pravno zastupa (brani)

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ZEČEVIĆ i dr.
Selska cesta 3, 10000 Zagreb

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ZEČEVIĆ i dr.
ODVJETNIK
MARKO ZEČEVIĆ
Zagreb

u PREDSTEAJNOM/STEAJNOM postupku
pred FINANCIJSKA AGENCIJA/TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
pod poslovnim brojem ST-108/19
na tužbu (prijedlog, optužnicu) NAŠ

protiv INTEGRALOG d.o.o.

radi PRISAVE TRAJBIKE U PREDSTEAJNOM POSTUPKU

Ovlašćujem(o) ga, da me (nas) zastupa u svim mojim (našim) pravnim poslovima u sudu i izvan suda, kao i kod svih drugih državnih organa, te da radi zaštite i ostvarenja mojih (naših) prava i na zakonu osnovanih interesa poduzima sve pravne radnje i upotrijebi sva u zakonu predviđena sredstva, a osobito da podnosi tužbe, prijedloge i ostale podneske, da dade u moje (naše) ime nasljednu izjavu, te da za mene (nas) prima novac i novčane vrijednosti i da o tome izdaje potvrde.

Pristajem(o) da ga u slučaju spriječenosti zamijeni:

Za slučaj spora glede nagrade pristajem(o) na nadležnost suda u

U Zagrebu, 01.02.2019.

ZAGREB

DIREKTOR: BOSAN ROGAČ

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

Poslovnica Zagreb – Vukovarska (FINA ZAGREB), ul. Grada Vukovara 70, 10000 Zagreb
(adresa nadležne jedinice)

Nadležni trgovački sud: Trgovački sud u Zagrebu

Poslovni broj spisa: St-108/19

PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

ILIRIJA INTERNACIONAL d.o.o.

OIB

20985633055

Adresa / sjedište

Zagreb, Hotel "I" Remetinečka c. 106

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

INTEGRALOG d.o.o.

OIB

71248403302

Adresa / sjedište

Zagreb, Jankomir 25

PODACI O TRAŽBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-4412/2011 (PRILOG), od dana 14. travnja 2015. godine, postupak po žalbi od dana 22.04.2015. godine dostavljen na Visoki trgovački sud na kojem se nalazi od 10.07.2015. godine pod poslovnim brojem Pž-5362/2015

Iznos dospjele tražbine

285.815,16 (kn)

Glavnica

285.815,16 (kn) (glavnica – 246.240,36 kn + troškovi postupka – 39.574,80 kn)

Kamate

_____ (kn)

Iznos tražbine koja dospijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka
_____ (kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-4412/2011, od dana 14. travnja 2015. godine

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA / **(NE)** za iznos _____ (kn)

Naziv ovršne isprave

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje **ODRIČEM / NE ODRIČEM**

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja **PRISTAJEM / NE PRISTAJEM**

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja **PRISTAJEM / NE PRISTAJEM**

Mjesto i datum

05.02.2019

Potpis vjerovnika

~~OPVJETAŠKO DRUŠTVO~~
~~ZEČEVIĆ i dr.~~
~~ODVJETNIK~~
~~MARKO ZEČEVIĆ~~
~~Zagreb~~

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Petrinjska 8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Maji Šebalj, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja ILIRIJA INTERNACIONAL d.o.o., Zagreb, Remetinečka cesta 106, OIB: 20985633055, zastupan po punomoćniku Marku Zečeviću, odvjetnik u odvjetničkom društvu Zečević i Šeparović u Zagrebu, protiv tuženika INTEGRALOG d.o.o, Zagreb, Gospočak 79a, OIB: 71248403302, zastupan po punomoćniku Robertu Karakašu, odvjetniku u odvjetničkom društvu Kovač i partneri d.o.o. u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 04. ožujka 2015. godine, u nazočnosti punomoćnika tužitelja Une Zečević Šeparović, odvjetnice, te u prisutnosti punomoćnika tuženika Roberta Karakaša, odvjetnika, dana 14. travnja 2015. godine

presudio je

Nalaže se tuženiku INTEGRALOG d.o.o., Zagreb, Gospočak 79a, platiti tužitelju ILIRIJA INTERNACIONAL d.o.o., Zagreb, Remetinečka cesta 106, iznos od 246.240,36 kn zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od 25. svibnja 2011. pa do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske Narodne Banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena kao i naknaditi mu trošak parničnog postupka u iznosu od 39.574,80 kn, a sve u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj ILIRIJA INTERNATIONAL d.o.o., je podnio tužbu protiv tuženika INTEGRALOG d.o.o., radi isplate, te navodi kako su stranke temeljem ugovora o poslovnoj suradnji od 04. rujna 2009. bile u poslovnom odnosu u kojem je tužitelj uredno izvršavao sve svoje obveze. Predmetni Ugovor je raskinut dana 01.01.2011. Po raskidu predmetnog Ugovora tuženik je dana 16. ožujka 2011. neosnovano i potpuno paušalno ispostavio tužitelju račun broj 2011/11-044 na iznos od 246.240,36 kn. Navedeni račun je tužitelj osporio i nikada ga nije proveo kroz svoje poslovne knjige. Kao sredstvo osiguranja po osnovnom ugovoru tužitelj je predao tuženiku bjanko zadužnicu do visine od 1.000.000,00 kn koju tuženik po raskidu ugovora nije vratio tužitelju već ju je iskoristio i njime neosnovano naplatio račun naveden u ovoj tužbi. Ovakvim ponašanjem tuženik je stjecanjem bez osnove stekao iznos od 246.240,36 kn obzirom da je prvenstveno neosnovano ispostavio račun broj 2011/11-044 od 16. ožujka 2011., a potom iskoristio bjanko zadužnicu broj OV-17514/09 od 28.10.2009. da naplati isti iako je ta zadužnica trebala služiti samo kao sredstvo osiguranja po osnovnom ugovoru, a u vrijeme naplate navedeni

ugovor je bio raskinut i sve obveze nastale za vrijeme trajanja ugovora su bile podmirene. Na taj način tuženik je stekao bez osnove traženi iznos te je samim time u obvezi taj iznos vratiti tužitelju, i to kao nepošteni stjecatelj sa zateznim kamatama od dana stjecanja sukladno čl. 1115. ZOO-a.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako osporava u cijelosti osnov i visinu tužbenog zahtjeva navodi da je netočna činjenica da je sklopljeni ugovor raskinut 01. siječnja 2011. Ističe kako smatra budući da je predmetnim ugovorom ugovoren otkazni rok od 3 mjeseca da je predmetni ugovor prestao tek 31. ožujka 2011. Stoga smatra da je potpuno neosnovana tvrdnja tužitelja da je tuženik ispostavio predmetni račun nakon raskida predmetnog ugovora. Navodi da je predmetni račun u potpunosti u skladu s predmetnim Ugovorom o poslovnoj suradnji te u skladu s poslovnom praksom između ugovornih strana. Navodi kako je točno da je tužitelj kao sredstvo osiguranja predao tuženiku bjanko zadužnicu te da je točno da je tuženik prisilno naplatio svoju tražbinu, ali ju je isti naplatio isključivo zbog neplaćanja računa broj 2011/1-044 od 16. ožujka 2011., a koji račun je izdan na ime uredno izvršenih usluga temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji od 04. rujna 2009. Tuženik ističe kako je isti prisilno naplatio svoje potraživanje u visini iznosa računa, a koji je račun izdan sukladno ugovornim odredbama. Ističe da u konkretnom slučaju ne treba primjenjivati odredbe Zakona o obveznim odnosima koji se odnose na institut stjecanja bez osnove budući da smatra kako je predmetni račun izdan za vrijeme trajanja Ugovora o poslovnoj suradnji pa je razvidno kako se u ovoj pravnoj stvari uopće ne može raditi o stjecanju bez osnove.

Sud je tijekom postupka proveo slijedeće dokaze, te je izvršio uvid Ugovor o poslovnoj suradnji od 04.09.2009. (listovi 5 do 13 spisa), Dopis tužitelja (list 14 spisa), Račun br. 2011-11-044 (list 15 spisa), Dopis financijskoj agenciji (list 16 spisa), Bjanko zadužnicu (list 17 do 19 spisa), Rješenje i izvadak trgovačkog suda (list 20 i 21 spisa), Izvadak o stanju i prometu po računu (list 22 spisa), Specifikacije računa (list 45 do 49 spisa), Račune sa specifikacijama (list 56 do 101 spisa), ostale isprave stranaka (list 106 do 154 spisa), izveden je dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije i knjigovodstvo Miri Ognjen (list 162 do 167), saslušana je vještakinja Mira Ognjen (list 177 do 179 spisa), izveden je dokaz saslušanjem parničnih stranaka (list 50 do 53 spisa) te saslušanjem svjedoka Aleksandra Franulića (list 181 do 182 spisa), Ankice Marković (list 184 spisa), Tomislava Jurića (list 185 spisa) i Željka Kralja (list 185 spisa).

Cijeneći svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

Među strankama nije sporno:

- da su se iste nalazile u poslovnom odnosu temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji od 04. rujna 2009.
- da je premetni ugovor raskinut.
- da je tužitelj kao sredstvo osiguranja plaćanja usluga po tom ugovoru dao tuženiku bjanko zadužnicu na iznos od 1.000.000,00 kn.
- da je tuženik prisilno, putem te zadužnice naplatio od tužitelja iznos od 246.240,36 kn dana 24.05.2011. temeljem računa tuženika broj 2011-11-044 od 16.03.2011.
- da je sadašnji tuženik 'INTERGRALOG d.o.o' ranije poslovao pod nazivom 'HIRTZ d.o.o'

- da je tuženik uslugu koju je naplatio po spornom računu broj 2011-11-044 specificirao i u nekim ranijim plaćenim računima od strane tužitelja no samo na način da ju je opisao riječima dok nije naznačio i cijenu te usluge pa ista nije ni plaćena od strane tužitelja.

Među strankama je sporno:

- je li tražbina u iznosu od 246.240,36 kn koju je tuženik naplatio od tuženika putem zadužnice, i to po računu 2011-11-044 osnovana.

- je li usluga naznačena u tom spornom računu izvršena od strane tuženika te je li istu uslugu tužitelj naručio po Ugovoru o poslovnoj suradnji od 04. rujna 2009.

Iz Ugovora o poslovnoj suradnji 04. rujna 2009. proizlazi kako je isti sklopljen između ovdje tužitelja kao komitenta i ovdje tuženika kao otpremnika. Predmet tog ugovora je usluga koju će otpremnik pružiti komitentu i to prvenstveno carinsko posredovanje i otpremnička usluga, usluga distribucije robe i usluga skladištenja i skladišne manipulacije. Odredbom čl. 3. istog među ostalim je određeno da otpremnik postupa na temelju pismenih dispozicija komitenta. Odredbom čl. 9. je među ostalim određeno da komitent naloge za uskladištenje šalje otpremniku putem e-maila, za svaki smještaj robe minimalno 24 sata ranije od definiranog dolaska robe u skladište te da otpremnik zaprima robu u skladište temeljem naloga komitenta, te za svako odstupanje izrađuje zapisnik.

Iz Računa br. 2011-11-004 od 16. ožujka 2011. proizlazi kako je isti izdan od strane tuženika tužitelju te kako je u istom opisana usluga koju je izvršio tuženik koja se uglavnom odnosi na uzlazni i izlaznu skladišnu manipulaciju, skladištenje, komisloniranje i slično. Navedeni račun glasi na iznos od 246.240,36 kn. Također je u napomeni navedeno da je taj račun za skladišne manipulacije koje nisu sukcesivno fakturirane.

Iz iskaza zakonskog zastupnika tužitelja proizlazi kako je direktor tužitelja bio i u utuženom periodu. Temeljem suradnje tužitelja i tuženika sklopljen je Ugovor o poslovnoj suradnji od 04.09.2009. Tim ugovorom ugovorene su tri vrste temeljne usluge i to :

1. carinsko posredovanje i usluge
2. Skladištenje i skladišne manipulacije
3. Distribucija robe

Ističe da je praksa ugovornih strana koja je funkcionirala bez izuzetka bila takva da se za uslugu pod brojem 1. faktura tuženika za obavljenu uslugu izdavala odmah po izvršenoj usluzi, dakle odmah nakon prelaska robe preko granice. Za uslugu pod rednim brojem 2. faktura tuženika je izdavana tužitelju na kraju svakog mjeseca za usluge izvršene u tom mjesecu. Za uslugu pod brojem 3. tuženik je tužitelju izdavao fakturu dva puta mjesečno. Rok plaćanja je svaki puta bio u roku 30 dan osim za carinu gdje je bio 7 dana. Ističe da su se strogo držali te prakse kako bi u svakom trenutku imali čiste račune te kako ne bi došlo do spora. Nakon svakog izdanog računa djelatnici oba trgovačka društva bi prekontrolirali fakturu i provjerili jesu li te usluge doista izvršene, odnosno izvršeno je usklađenje. Nikada nije bilo nikakvih problema sve do ovog spornog računa iz ožujka 2011. u ožujku 2011. Nakon što je otkazan ugovor o poslovnoj suradnji tuženik je poslao jedan račun na iznos od 246.240,36 kn kojim je tužitelj oštar šokiran. Prije svega u tom se računu nalaze stavke za vrijeme cijele poslovne suradnje između stranaka, a što je protivno praksi koje su stvorile ugovorne stranke da se svaki mjesec odnosno i češće fakturiraju sve usluge koje su izvršene u tom mjesecu. Nadalje utvrdio je da je taj račun fiktivan i da je lažan. Nitko nikada nije čuo za te stavke niti su iste bile naručene pa tako je utvrđeno u odnosu na stavku ulazna skladišna manipulacija-kartona, da to nikada nije bilo

predmetom ugovora te da stranke nisu ugovorile obavljanje te usluge jer je iz ugovora razvidno da su stranke ugovorile navedenu uslugu za palete, a ne za karton. Usluga za palete se redovito plaćala, a usluga za karton nije bila niti ugovorena niti izvršena. U odnosu na stavku navedenu u tom računu izlazna skladišna manipulacija-kartonsko komisioniranje navodi da je to bila stavka ugovora, ali da nikada nije odrađena niti izvršena od strane tuženika te nije niti naručivana. Isto tako u odnosu na tu drugu stavku ističe da uopće nije bila specificirana uz tu fakturu pa nije moguće utvrditi o kojoj se radi, kada je to izvršeno i drugo. Isto tako to nije bilo moguće povezati sa računom za uvoz robe. Tako je utvrdio da se radi o nevjerodostojnom računu koji nema podloge u stvarnom odnosu stranaka te kako navedene usluge tuženik nikada nije izvršio. Nakon što smo dobili taj sporni račun i vratili ga tuženiku, tuženik je iskoristio zadužnicu te je iznos naveden u tom računu naplatio putem te zadužnice, koja je bila dana prvenstveno za osiguranje plaćanje carinskih troškova i PDV-a. Ističe da navedeni račun nije knjižen u poslovnim knjigama. Navodi da ne zna da li se roba dostavljala na način kako je to određeno ugovorom, ali zna da nikada nije bilo prigovora na dostavu i način dostave robe.

Iz iskaza zakonskog zastupnika tuženika proizlazi da je direktor tuženika te je bio direktor tuženika i u trenutku sklapanja ugovora o poslovnoj suradnji s ovdje tužiteljem. U vrijeme sklapanja ugovora dogovorili su da će se nakon tri mjeseca naći i napraviti reviziju poslovanja u odnosu na operativu i uvjete. Ističe da to tog sastanka nikada nije došlo iako je tuženik inzistirao da do sastanka dođe. Naime, nakon sklapanja ugovora tuženi je utvrdio da se tužitelj ne pridržava ugovornih odredbi u pogledu načina dostave robe, kao i strukture izlaznih naloga. Ugovoreno je da će roba dolaziti jedna paleta jedan artikl, tužitelj se toga nije držao te je dostavljao miješane palete sa više artikala po paleti, radi čega je bilo potrebno svaku paletu rasformirati i pojedinačno kartonski i komadno staviti na regal, tj. uskladištiti. I upravo na to se odnose ovaj sporni račun. Nadalje ističe da navedene stavke nisu odmah fakturirane već su samo opisno navedene u fakturama dok je iznos ostao prazan, a u specifikaciji koja je išla uz račun je bio naveden i opis stavke i iznos te stavke. Dakle navodi da nije odmah po izvršenoj usluzi fakturirao te dvije sporne stavke, jer je želio biti fleksibilan poslovni partner i želio je da se ti poslovi izvrše. Nije htio obustaviti ugovor jer je smatrao da to nije pristojna poslovna praksa. Nadalje ističe da je praksa među strankama bila da se na kraju svakog mjeseca pošalje specifikacija usluge te da se kada se uskladi to stanje šalje faktura. U odnosu na ove dvije sporne stavke za sporni račun ističe da se iste odnose na te stavke kroz cijelo trajanje ugovornog odnos. Navodi da je odmah prvi mjesec suradnje tužitelju poslao specifikaciju odrađenog posla te je po tom tužitelj iskazao kako te dvije stavke ne želi platiti jer da je taj iznos prevelik. Potom je izdao račun u kojem je izbacio iznos za ove dvije sporne stavke dok ga je u specifikaciji ostavio. Tužitelj je potom uredno platio tu fakturu na kojoj nije bio naznačen iznos za te dvije stavke. Nakon okončanja ovog poslovnog odnosa se želio naći sa tužiteljem da riješi te dvije sporne stavke. Do dogovora nije došlo. Budući da taj račun nije plaćen poslana je na naplatu zadužnicu. Iskazuje da se sporni račun odnosi na usluge koje su izvršavane cijelo vrijeme kroz trajanje ugovora od 04.09.2009. do veljače 2011. Smatra kako su ove stavke obuhvaćene ugovorom među strankama jer su one nastale zbog nepoštivanja ugovornih odredbi od strane tužitelja pa da bi posao bio izvršen su se morale napraviti te usluge. Nadalje, ističe kako je cijenu za te dvije sporne stavke formirao sam jer se tužitelj nije javio, pojašnjava kako je u čl. 8. Ugovora bilo ugovoreno da roba dolazi u paletama, a roba nije dolazila u paletama jedna paleta jedan proizvod, a roba je dolazila jedna paleta desetke proizvoda, Nadalje navodi kako je pismeno i usmeno obavještavao tužitelja o ovim problemima vezano za ugovor i način isporuke robe te nove troškove koji su se pojavili vezano za isporuku robe.

Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije i knjigovodstvo Mire Ognjen i usmenog očitovanja istog vještaka proizlazi kako je vještak da bi ispunio svoj zadatak uputio tuženiku dopis za dostavom dodatne dokumentacije te je to točno specificirana dokumentacija koja se traži od tuženika. Nakon tog dopisa 22. srpnja 2013. vještak zaprima dokumentaciju u kojoj je samo dio zatražene dokumentacije uz napomenu da se cijela komunikacije između tužitelja i tuženika odvijala elektronski. Tako vještak posebno ističe da za potrebe vještačenja nisu dostavljeni radni nalozi o obavljenim uslugama iz spornog računa kao i specifikacija svih troškova koji su nastali po dodatnim uslugama za svaku primku robe. Nadalje u svom mišljenju navodi kako je iz spornog računa 2011/11-044 razvidno da se on odnosi na usluge skladišne manipulacije-kartona i usluge izlazne skladišne manipulacije-kartonsko komisioniranje, navodi da je mišljena da je usluge skladišne manipulacije kartonom nisu ugovorene čl. 8. Ugovora o poslovnoj suradnji te za takvu uslugu nije iskazana cijena. Usluge ulazne skladišne manipulacije kartonom te usluge izlazne skladišne manipulacije kartonom-kartonsko komisioniranje ugovorene su čl. 12. Ugovora o poslovnoj suradnji. Ove sporne usluge nisu fakturirane u razdobljima u kojima tuženik tvrdi da ih je obavio, već su iskazane u specifikacijama obavljenim uslugama priloženih uz svaku pojedinu fakturu. Uvidom u raspoloživu dokumentaciju ističe da je mišljenja da tuženik nije dostavio dovoljno dokaza kojima bi se nedvojbeno moglo utvrditi da je doista obavio i mogao obaviti skladišne manipulacije kartonom te usluge izlazne skladišne manipulacije kartonom-kartonsko komisioniranje. Navodi da je potrebno konstatirati da je račun 2011/14-004 tuženik izdao dana 16. ožujka 2011., a da se isti odnosi na usluge obavljene od 04. rujna 2009. do dana izdavanja računa. Navodi da je odredbom čl. 45. Pravilnika o PDV-u važećeg u trenutku izdavanja računa propisano da se usluge smatraju obavljenim u trenutku završetka njihova korištenja. Protekom obračunskog razdoblja u kojem je usluga iskorištena nastaje i obveza obračuna PDV-a. Obračunska su razdoblje od prvog do posljednje dana u mjesecu sukladno Zakonu o PDV-u (NN 94/09). Ukoliko se računi za usluge ne ispostavljaju na vrijeme dolazi do eskiviranja poreznih obveza vezanih uz PDV. Isto tako Zakon o računovodstvu u čl. 5. st. 2. (NN 109/07) propisuje da se isprava mora sastaviti na mjestu i vremenu nastanka poslovnog događaja što nije bio slučaj sa spornom fakturinom 2011/11-044. Tuženik je kao mali poduzetnik sukladno Zakonu o računovodstvu morao primjenjivati odredbe hrvatskih standarda financijskog izvještavanja. Navodi da u slučaju usluga iz sporne fakture nisu bili primijenjeni ti standardi. Navodi da je račun formalno ispravan kada sadrži sve potrebne elemente shodno odredbama Zakona o računovodstvu, Zakona o porezu na dodanu vrijednost te drugim zakonskim propisima s područja računovodstva. U svim fakturama, izdanim od strane tuženika naveden je naziv navedenih usluga no ne i njihova količina što izričito propisuje Zakon o PDV-u u čl. 15. st. 3. koji je bio na snazi u vrijeme ispostavljanja sporne fakture. Praksa tuženika bila je izdavanje računa u kojem su taksativno navedene sve ugovorene usluge dok su kod usluga koje nisu obavljene izostavljeni iznosi, što nije sukladno propisanim podacima koji moraju biti navedeni na računu sukladno čl. 15. st. 3. Zakona o PDV-u.

Dakle, račun 2011/11-044 nije sastavljen na vrijeme i na mjestu nastanka događaja stoga bez prateće dokumentacije ne može biti vjerodostojan i uredan dokument za terećenje tužitelja.

Ovaj sud je u cijelost prihvatio Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka jer je isti izrađen od strane stručne osobe, valjano i argumentirano je obrazložen, a vještak je na jasan način u cijelost otklonio sve prigovore tuženika.

Ovaj sud je u cijelosti prihvatio iskaz zakonskog zastupnika tužitelja jer je isti dan na jasan, logičan i uvjerljiv način te je u skladu s ispravama koje prileže spisu, a posebno jer je u skladu s Nalazom i mišljenjem stalnog sudskog vještaka.

Ovaj sud nije prihvatio iskaz zakonskog zastupnika tuženika u dijelu koji je protivan nalazu i mišljenju vještaka te iskazu zakonskog zastupnika tužitelja jer su isti međusobno suglasni pa stoga u odlučnom dijelu u kojem zakonski zastupnik tuženika navodi da je izvršio po nalogu tužitelja uslugu navedenu u predmetnom računu 2011-11-044 ovaj sud cijeni neistinitim.

Iz izvedenih dokaza ovaj sud je utvrdio kako usluge koje je tuženik specificirao i naplatio od tužitelja po spornom računu 2011-11-044 nikada nisu naručene od strane tužitelja tuženiku niti ih je tuženik izveo.

Navedeno proizlazi iz Nalaza i mišljenje vještaka koji je vrlo argumentirano obrazložio da je pregledao svu dostupnu financijsko-knjigovodstvenu dokumentaciju stranaka te da iz iste proizlazi da tuženik nije izvršio uslugu koju je naplatio tužitelju u spornom računu. Navedeni dio nalaza i mišljenja vještaka je u skladu sa iskazom zakonskog zastupnika tužitelja u kojem navodi da usluge navedene u spornom računu 2011-11-044 nikad nisu naručene te da tuženik nikada nije za korist tužitelja izvršio tu uslugu. Nadalje ovdje valja istaknuti kako od samog zakonskog zastupnika tuženika Vedrana Hirtza proizlazi kako mu je sam tužitelj osporavao stavke naznačene u tom računu kada ih je pokušao fakturirati u ranije ispostavljenim računima te da je tužitelj platio te ranije ispostavljene račune tek nakon što su iz istih računa bile izbačene te stavke koje je kasnije tuženik naplatio i zaračunao tužitelju u spornom računu broj 2011-11-044.

Isto tako ovdje valja istaknuti kako je u predmetnom Ugovoru o poslovnoj suradnji, a posebno već u citiranim člancima 3. i 9. određeno da ovdje tužitelj naloge za izvršenje usluge tuženika istom dostavlja u pisanom obliku te je isto tako određeno da je za svako odstupanje prilikom zaprimanja robe tuženik kao otpremnik dužan sastaviti zapisnik.

Kraj navedenih utvrđenja ovaj sud je imao u vidu i temeljno načelo računovodstva izraženo u čl. 5. st 2. Zakona o računovodstvu, a to je načelo nastanka poslovnog događaja po kojem je određeno da se isprava mora sastaviti na mjestu i vrijeme nastanka poslovnog događaja.

Dakle, imajući u vidu činjenicu da je vještak utvrdio da tuženik nije dostavio dokaze u vidu valjanih računovodstvenih isprava da je spornu uslugu naznačenu u računu 2011-11-044 doista izvršio, činjenicu da je sud iz iskaza zakonskog zastupnika tužitelja utvrdio da tužitelj nikada nije naručio spornu uslugu te da ju tuženik za korist tužitelja nije nikada izveo te da je bio šokiran kada je zaprimio sporni račun, također vodeći računa o temeljnom načelu nastanka poslovnog događaja izraženog u Zakonu o računovodstvu također uzevši u obzir utvrđenja koja proizlaze iz predmetnog Ugovora o poslovnoj suradnji stranaka u kojima je navedeno da tuženik mora za svaku izvršenu uslugu dobiti pisani nalog tužitelja, barem u vidu e-maila te da o svakom odstupanju o primitku robe mora sastaviti zapisnik, a koje isprave tijekom postupka tuženik nije dostavio u sudski spis niti ih je dostavio vještaku, ovaj sud zaključuje da tužitelj nije naručio te da tuženik nije izvršio uslugu naznačenu u spornom računu temeljem kojeg je tuženik naplatio utuženi iznos s pomoću bjanko zadužnice.

Ovaj sud nije prihvatio iskaz svjedoka Aleksandra Franolića u dijelu u kojem isti navodi kako je tuženik za tužitelja obavio neke usluge koje tužitelj nije platio budući da isti nije u skladu s ostalim ispravama koje prileže spisu te iz razloga jer je isti nelogičan i neživotan. Ovaj sud nije posebno cijenio ostale iskaze svjedoka Ankice Marković, Tomislava Jurića i Željka Kralja jer isti nemaju neposrednih saznanja o konkretnom ugovornom odnosu, odnosno o odlučnim pravno-

relevantnim činjenicama za rješenje ovog spora, a to je je li tužitelj naručio te je li tuženik izveo uslugu navedenu u spornom računu.

U odnosu na dokumentaciju dostavljenu od strane tuženika koja prileži na listovima 106 do 154 spisa valja istaknuti kako analizirajući navedene isprave ovaj sud iz istih nije mogao utvrditi je li doista tuženik po nalogu tužitelja izvršio uslugu koja je naznačena u spornom računu te iz iste ne proizlazi činjenica da bi tuženik izveo tu spornu uslugu po nalogu tužitelja.

Nadalje, u odnosu na navode tuženika tijekom postupka kojima je prigovarao zadatku vještaka i činjenici da je dan zadatak vještaka u smislu da vještak ocjenjuje pravna pitanja spora valja istaknuti kako je odredbom članka 259. stavak 1. ZPP-a određeno da zadatak vještaku određuje sud koji rukovodi vještačenjem, postavlja mu pitanja i slično. Valja još istaknuti kako vještaku nije dano u zadatak da cijeni pravna pitanja vezano uz predmetni ugovor već je istom samo dano u zadatak da kao stručna osoba, budući da sud nema stručna znanja kojima može tumačiti financijsko-knjigovodstvene isprave, utvrdi uvidom u te isprave je li tuženik izveo usluge koje je naznačio u spornom računu te je li ih izveo u skladu s ugovorom.

Isto tako ovdje još valja istaknuti kako uopće nije odlučno kako to tijekom postupka ističe tuženik kada je predmetni Ugovor raskinut pa sud nije posebno utvrđivao ovu činjenicu već je samo bitno jesu li fakturirane usluge u spornom računu doista i naručene od strane tužitelja te je li ih tuženik doista izveo. Isto tako ovaj sud smatra kako nije odlučno na koliko je paleta i kako roba dolazila jer je tuženik ukoliko je smatrao da tužitelj ne poštuje svoje ugovorene odredbe u pogledu načina dostave robe tuženiku mogao zbog neispunjenja ugovorne obveze tužitelja raskinuti predmetni ugovor stoga za rješenje konkretnog odnosa i utvrđenja je li tuženik po nalogu i za korist tužitelja izvršio sporne usluge nije odlučna činjenica kako je predmetna roba pristizala. O navedenom je sukladno Ugovoru o poslovnoj suradnji tuženik trebao sastavljati zapisnik, međutim tijekom postupka tuženik takav zapisnik nije dostavio. No, napominje se kako ovaj sud cijeni neistinitim dio iskaza zakonskog zastupnika tuženika u pogledu načina zaprimanja robe te iskaz svjedoka Franolića jer isti u navedenom dijelu nisu u skladu niti s jednom dostavljenom ispravom te su nelogični i neživotni.

Isto tako sud je odbio dokazni prijedlog tuženika za izvođenjem dokaza novim kombiniranim financijsko-logističkim vještačenjem jer je činjenično stanje u ovom postupku u dovoljnoj mjeri utvrđeno, a sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje sudskog vještaka za financije i računovodstvo Mire Ognjen.

U ovoj pravnoj stvari sud polazi od odredbe čl. 1111 Zakona o obveznim odnosima (Narodne Novine 35/05, 41/08-dalje ZOO) kojim je određeno da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi.

Slijedom navedenog budući da je u ovom postupku utvrđeno da je tuženik temeljem zadužnice koju je posjedovao za osiguranje svojih potraživanja koja je imao prema tužitelju temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji, i unatoč činjenici što nije imao nikakvih dospjelih nepodmirenih potraživanja prema tužitelju, iskoristio je i poslao na naplatu zadužnicu ispunjenu na iznos od 246.240,36 kn i tako je s tužiteljevog računa ustegnut taj iznos i prebačen na račun tuženika, stoga je temeljem čl. 1111 ZOO-a budući da taj prijelaz imovine tužitelja u imovinu

tuženika nema pravnog osnova valjalo naložiti tuženiku da vrati tužitelju taj iznos i odlučiti kao u izreci ove presude.

Visinu tužbenog zahtjeva sud je utvrdio uvidom u račun koji prileži spisu te uvidom u sporni Račun 2011-11-044 utvrđeno da tužitelj osnovano potražuje utuženi iznos.

Slijedom svega navedenog valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev u odnosu na glavnicu.

Obzirom je sud uvidom u Izvadak o stanju i prometu po računu tužitelja utvrdio da je 24. svibnja 2011. temeljem predmetne zadužnice s računa tužitelja ustegnut predmetni iznos po mišljenju ovog suda upravo je od toga dana sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a tuženik kao nepošteni stjecatelj dužan platiti tužitelju zakonske zatezne kamate na utuženi iznos, i to po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO-a.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u toč. I. izreke.

Odluka o trošku temelji se na čl. 154 st. 1 i čl. 155 Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08 i 57/11, dalje: ZPP-a) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 69/93., 87/93., 16/94., 11/96., 91/04., 37/05, 59/07 i 148/09 nadalje: OT) isti se odnosi na trošak zastupanja tužitelja po odvjetniku, i to po 2.500,00 kn za sastav tužbe (Tbr. 7/1 OT), te za pristup na ročišta 24.09.2012., 11.12.2012., 08.04.2013., 23.09.2014., 15.12.2014. i 04.03.2015. (Tbr. 9/1 OT), te za sastav podnesaka od 28.03.2012., 25.01.2013. i 19.09.2013. (Tbr. 8/1 OT) čemu valjala pridodati iznos od 25% PDV-a (6.250,00kn) što ukupno iznosi 31.250,00 kn, te sudske pristojbe na tužbu i presudu svako u iznosu od 2.812,40 kn sukladno Zakonu o sudskim pristojbama (Narodne novine br. 26/03. i 125/11.), te trošak uplaćenog predujma za vještačenje u iznosu od 2.700,00 kn pa ukupno dosuđeni trošak ovog postupka iznosi 39.574,80 kn, a kako je to odlučeno kao u izreci ove presude.

Tuženik je u cijelosti odbijen sa zahtjevima za naknadom troškova parničnog postupka budući da je u cijelosti izgubio spor (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

U Zagrebu, 14. travnja 2015. godine

S u d a c:
Maja Šebalj, v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u četiri primjerka, u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

Za točnost otpavka
ovlaštenu službenik
Ljubica Radošević

